

תלמודו בידו

דף סב עמוד ב

א] קרבן ציבור או פסח שהותר להקריבו בטומאה, האם הוא נאכל ?

ב] מה דין פסח שעברה שנתו או שניתותר לאחר הפסח ?

ג] שחט קרבן שלמים בערב פסח לשם פסח, מה דינו ?

ד] מדוע פסח שנשחט "לשמו ושלא לשמו" פסול, ואילו "לאוכליו ושלא לאוכליו" כשר ?

א] קרבן ציבור: אף כשהותר להקריבו בטומאה, אין בשרו נאכל בטומאה. פסח: רוב הציבור טמאים בערב פסח, מקריבים אותו בטומאה ואף נאכל בטומאה.

ב] עברה שנתו: פסול לקרבן פסח שנאמר "זכר בן שנה", אלא קרב שלמים. ניתותר: קרב שלמים. שנאמר "וזבחת פסח צאן ובקר", וקשה וכי פסח קרב מן הבקר, אלא מכאן שמוֹתֵר הפסח כשר לדבר הבא מצאן ובקר, והיינו שלמים.

ג] ר' אליעזר: פסול. שאם פסח לשם שלמים פסול, אף שלאחר הפסח נעשה שלמים. כל שכן שלמים שלעולם אינם נעשים פסח, אם שחטו לשם פסח פסול. ר' יהושע: כשר, כדין כל קרבן שנשחט שלא לשמו (חוץ מחטאת, ופסח בערב פסח).

ד] 1. מחשבת שלא לשמו היא פסול בגוף הקרבן, ואילו שלא לאוכליו בבעלים.
2. בשלא לשמו אין דרך לברור את החלק שחישב עליו מחשבת פסול. אך בשלא לאוכליו אפשר לברור חלקם (של חולה וזקן) בצד אחר. בשלא לשמו אין דרך לברר אם מחשבתו היתה אמת. אך בשלא לאוכליו אפשר לברר, כגון שלבסוף יאכילנו לראויים בלבד ובטלה מחשבתו למפרע.
3. שלא לשמו פוסל בכל ארבע העבודות, ואילו שלא לאוכליו פוסלת בשחיטה בלבד.
4. שלא לשמו נוהג אף בקרבן ציבור, אך שלא לאוכליו נוהג בפסח בלבד.